

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3219/2022
17.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Зорице Булајић, Марине Милановић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Момчило Вукосављевић, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва за унутрашњи и међународни транспорт робе у друмском саобраћају и посредовање „SIB ŠPED-TRANS“ д.о.о. Житковац, чији је пуномоћник Душица Грба, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужиоца и туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3786/21 од 08.03.2022. године, на седници одржаној 17.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3786/21 од 08.03.2022. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужиоца и туженог изјављене против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3786/21 од 08.03.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П 358/18 од 27.04.2021. године ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име обрачунате, а неисплаћене зараде за период од 16.01.2011. године до 23.01.2014. године, исплати појединачне новчане износе ближе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки месечни износ почев од 6. месецу за претходни месец до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде трошкова запосленог за јун, август, новембар и децембар 2012. године, исплати појединачне новчане износе ближе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки месечни износ почев од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 469.813,00 динара са законском затезном каматом од извршности од исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3786/21 од 08.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде тако што је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 469.813,00 динара и одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 9.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац и тужени су благовремено изјавили ревизије и то тужилац побијајући другостепену пресуду у ставу првом изреке због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку, а тужени против решења о трошковима поступка садржаног у другостепеној пресуди због погрешне примене материјалног права, са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Тужени су поднео одговор на ревизију тужиоца.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Испитујући испуњеност услова за примену института изузетне дозвољености ревизија, Врховни суд је у виду имао врсту спора, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева, као и садржину ревизија, па је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама применом члана 404. став 1. ЗПП.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев за исплату тражене зараде за период од 16.01.2011. године до 23.01.2014. године и накнаде трошкова за јун, август, новембар и децембар 2012. године, применом правила о терету доказивања из члана 231 ЗПП, јер из изведених доказа не произлази обавеза туженог на исплату спорних потраживања. Имајући у виду да је побијаном одлуком одлучено уз адекватну примену одредаба материјалног права, као и да одлука у споровима са овом врстом тражене правне заштите зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају, а да тужилац у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, Врховни суд налази да у овој правној ствари не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Битна повреда одредаба парничног поступка, односно погрешна примена правила о терету доказивања прописаног одредбом члана 231. Закона о парничном поступку, на коју тужилац указује, није законом прописан разлог за изјављивање посебне ревизије. Институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за

питања из домена примене материјалног права, и то под условима који су законом изричито прописани. Применом овог института не могу се разматрати процесна питања, на која се указује наводима ревизије тужиоца.

Такође, решење којим се одлучује о захтевима странака за накнаду трошкова поступка доноси се на основу одредаба Закона о парничном поступку, који је процесни закон. Према овим правилима, одлука о трошковима поступка условљена је оценом суда о оправданости настанка трошкова, покретањем и вођењем судског поступка, узимањем у обзир околности о држању странака у спору. Имајући у виду да се ревизијом туженог побија одлука о трошковима поступка коју је другостепени суд засновао на одредбама члана 153. ЗПП, Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог против одлуке о трошковима поступка.

Одлука о праву на накнаду трошкова поступка, као споредном захтеву, која зависи од конкретних околности у поступку, не изискује потребу да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, уједначавање судске праксе, нити новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни суд је оценио да нема услова за одлучивање о ревизијама тужиоца и туженог на основу члана 404. става 1. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизије тужиоца и туженог нису дозвољене.

На основу одредбе члана 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, у парницама из радног односа, о дозвољености ревизије одлучује се на основу одредбе члана 403. став 3. истог Закона, у зависности од вредности предмета спора побијаног дела.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 10.04.2014. године, а вредност предмета спора износи 726.271,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија тужиоца недозвољена.

Такође, када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног дуга, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг. Право на подношење ревизије у

смислу цитираних одредаба оцењује се становишта вредности главног потраживања, а не споредних потраживања међу која спадају и трошкови поступка.

Имајући у виду да је ревизија туженог изјављена против одлуке о трошковима поступка, која не чини главни захтев, и која не представља решење против кога се ревизија може изјавити по члану 420. ЗПП, ревизија туженог је недозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова за саастав одговора на ревизију, с обзиром да није био потребан за доношење одлуке ревизијског суда, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у трећем ставу изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић